

Το βιβλίο αυτό ήταν πολύ στενάχωρο και θα προτιμούσα να του έδινα ένα διαφορετικό τέλος. Αυτό που θα άλλαζα ήταν στο απόσπασμα, όπου ο Μπρούνο πηγαίνει στο στρατόπεδο μαζί με τον φίλο του για να βρουν τον εξαφανισμένο πατέρα του Σμούελ και για κακή τους τύχη ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε ο ένας τον άλλο, αφού οι στρατιώτες τους οδηγούσαν μαζικά στο θάνατο.

Στο παραπάνω απόσπασμα θα άλλαζα πολλά. Αρχικά ο Μπρούνο και ο Σμούελ θα αντάλλαζαν θέσεις. Ο Σμούελ θα πήγαινε στο σπίτι του Μπρούνο για να δει πώς είναι να κατοικείς σε ένα πολύ μεγάλο σπίτι και ο πατέρας σου να είναι είναι διοικητής. Αντίθετα ο Μπρούνο, που νόμιζε ότι θα έπαιζε με χιλιάδες παιδιά και του άρεσε πάρα πολύ η ιδέα αυτή, θα πήγαινε στο στρατόπεδο. Για κακή τύχη και των δύο, όμως, τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν, όπως ήθελαν. Ο Σμούελ και ο Μπρούνο δε σκέφτηκαν καλά την εμφάνισή τους. Είχαν σκεφτεί τα ρούχα, αλλά δεν είχαν σκεφτεί το ενδεχόμενο ότι δεν έμοιαζαν καθόλου στα χαρακτηριστικά του προσώπου. Μόλις ο Σμούελ έφτασε στο σπίτι του Μπρούνο η μητέρα του αμέσως το αντιλήφθηκε αλλά δεν μίλησε στον πατέρα και προσπάθησε να καλύψει τον Σμούελ, ώστε να μην τον σκοτώσει κανένας στρατιώτης, τουλάχιστον όσο ήταν στο σπίτι τους.

Από την άλλη μεριά, ο Μπρούνο βρέθηκε σε ένα τελείως άγνωστο και άχαρο κόσμο. Τίποτα δεν ήταν όπως το είχε φανταστεί. Όλοι δούλευαν αγέλαστοι και πολύ κουρασμένοι. Πολύ συχνά γίνονταν πορείες που τον τρόμαζαν. Μετά από πολύ ψάξιμο για τον πατέρα του Σμούελ και χωρίς αποτέλεσμα, ο Μπρούνο χωρίς να καταλαβαίνει, γιατί δε βρίσκει τον πατέρα του φίλου του πήρε την πρωτοβουλία και ρώτησε έναν στρατιωτικό που κατά τύχη και χωρίς να το καταλάβει ήταν ο πατέρας του. Ο πατέρας του δεν το πίστευε ότι ο γιος του ήταν στο στρατόπεδο. Τον έπιασε κρυφά από τους υπόλοιπους στρατιώτες και τον έβγαλε από το στρατόπεδο. Ο Μπρούνο έτρεξε γρήγορα στο σπίτι και είδε τον Σμούελ στο κρεβάτι να κλαίει. Το ένα αγόρι σφιχταγκάλιασε το άλλο. Η

μητέρα μόλις είδε τον αγαπημένο της γιο, έτρεξε και τον φίλησε. Η μητέρα είχε αποφασίσει πως έπρεπε να κρατήσει και τα δυο παιδιά. Μόλις το ανακοίνωσαν στον πατέρα, εκείνος έγινε έξαλλος και αρχικά δε συμφώνησε στο να υιοθετήσουν τον Σμούελ και ήταν απόλυτος στη στάση του από φόβο ότι αν ο Φύρερ μάθαινε την απόφαση αυτή, τότε θα έχανε όχι μόνο τη δουλειά του, αλλά και τη ζωή του, αφού θα τον σκότωνε.

Η μητέρα την επόμενη μέρα πήρε τα δύο αγόρια της και μετακόμισαν στην Ελβετία, που ήταν ουδέτερη ζώνη στον πόλεμο, άρα και ασφαλής. Η Γκρέτελ λόγω του δασκάλου της είχε φανατιστεί πάρα πολύ και ήθελε να μείνει με τον πατέρα της.

Προτίμησα να δώσω αυτό το τέλος στο βιβλίο, ώστε να μην είναι τόσο δυσάρεστο και κανένα από τα δύο παιδιά να μην πεθάνει.

Όλγα Μουτζούρη

